

Елин Пелин

Сила и хитрост

Един циганин, като скитал от село на село, минал през една планина и попаднал при една овчарска колиба.

– Ха, овчарят ще ме гости с мляко и сирене – казал той и се отбил в колибата.

– Добър ден, овчарю!

– Дал бог добро, манго!

– Ще ме гостиш ли, овчарю, с копаня мляко, с паница сирене, с лъжица масълце?

– Гостил бих те, манго, на драго сърце, ала нямам. Научил се е страшен змей, всеки ден иде и всичко изядва.

Циганинът се разтреперал от страх.

– Защо трепериш, манго?

– Юнашко сърце играе, овчарю...

– Като си юнак, като си сърцат бре, манго, отърви ме от тоя страшен змей, на, ще те гостя с копаня мляко, с паница сирене, с лъжица масълце.

– Добре, добре, овчарко!

Взел циганинът в една кърпа малко извара и тръгнал да търси змея.

Вървял що вървял, ето ти змея насреща. Като върви, храстите скубе.

– Кой си ти бре? – викнал змеят.

– Кой си ти, тоя съм и аз.

– Аз съм змей!

– И аз съм змей!

– Като си змей, каква ти е силата?

– Каквато е твоята, такава е и моята.

– Аз камък да стисна, на прах го правя!

– Де да видя! – рекъл циганинът.

Змеят грабнал един камък от земята, стиснал го така силно, че от ръката му се посипал прах.

– Ехе, това сила ли е! – присмял му се циганинът. – Аз камък да стисна, вода ще пусне!

Той се навел уж да вземе камък, извадил изварата от пояса си, стиснал я силно и от ръката му вода потекла.

Тогавя змеят се уплашил от циганина. Помислил да му не направи нещо зло и му рекъл:

– Хайде да се побратимим.

– Да се побратимим – казал манго.

Съгласили се, побратимили се. Добре, ама змеят все още го било

страх от циганина и за да се отърве от него, намислил да го убие.

– Хайде, побратиме, да те вода у дома на гости – поканил го змеят.

– Да дойда, побратиме. Днес аз у тебе, утре ти у мене – рекъл циганинът.

Тръгнали. Като вървели, намерили по пътя край една река един голям орех.

– Хайде да си наберем орехи – рекъл змеят.

– Да наберем, побратиме – съгласил се циганинът.

Змеят подскочил, хванал върха на ореха, извил го до земята и почнали да берат.

– Ти дръж тоя клон, аз ще хвана друг – рекъл змеят и отпуснал веднага клона. Той се повдигнал нагоре и прехвърлил циганина през ореха, та в реката.

– Бре, побратиме, защо скочи в реката? – попитал змеят.

Циганинът, като бил паднал в реката, случайно напипал една голяма риба и я хванал.

– А бе, побратиме, видях тая риба в реката, па си рекох, докато обиколя ореха, тя ще избяга, ами чакай да мина по-пряко – да прескоча ореха. И виж, че я улових.

Змеят, като чул това, още повече се уплашил от силата и бързината на циганина.

Като стигнали у змея, там ги посрещнала змеицата. Нагостила ги, напоила ги и вечерта им постлала да спят – змеят в единия ъгъл, циганинът – в другия.

Циганинът усетил какво му мисли змеят и цяла нощ сън го не хванало от страх. Като чул, че змеят заспал и захъркал, той станал полека, взел едно дървено корито изпод водника, турнал го под завивката си, пък той се качил на тавана да гледа какво ще стане.

По едно време змеят се събудил, станал тихо, взел брадвата и приближил до постелята на циганина, дето сега лежало коритото, и му нанесъл три удара с всичка сила. Коритото станало на парчета. Змеят, успокоен, че се отървал от своя опасен противник, легнал пак да спи.

А циганинът слязъл от тавана, хвърлил счупеното корито в огъня и легнал на мястото си – ни лук ял, ни лук мирисал.

Заранта змеят станал. Станал и манго.

Змеят позеленял от яд и от страх, като го видял. А манго му рекъл:

– Е, побратиме, много лоши бълхи си имал. Нощес една три пъти ме ухапа, ама не като бълха, ами като куче.

„Бре, такива страшни удари той да ги вземе за бълхино хапане“ –

помислил змеят и още повече се уплашил.

А циганинът му рекъл:

– Хайде, побратиме, сега пък ти ела у дома на гости.

Змеят се съгласил, едно – от страх, друго – от любопитство. Станали и отишли. Циганката ги посрещнала, наготвила сладки ястия, нагостила ги, напоила ги, както що прилича на побратими. И доволни, предоволни, двамата седнали край огнището на приказки. От една страна седнал циганинът с циганката, от друга – змеят. Той бил посърнал, уплашен и все мислел дали жив ще излезе оттука, или не.

Унесен в своите тежки размишления, той въздъхнал така силно, че всичката пепел от огнището, заедно с циганина, подхвъркнала и се намерила чак на тавана.

– Бре, побратиме – рекъл подплашен змеят, – защо скочи така бързо на тавана, та и огъня повлече по тебе?

– Сега ще ти кажа аз тебе защо скочих – развикал се сърдито манго. – Нека намеря боздугана, че да те питам аз тебе ще ходиш ли вече на моята бачия да ми ядеш млякото и маслото! Скоро, жено, боздугана ми дай!

Змеят скокнал, попарен от страх, изскочил бързо навън и побягнал, та се не видял.

На заранта манго отишъл при овчаря и му разправил, че прогонил змея.

И овчарят го нагостил с копаня мляко, с паница сирене и с лъжица масълце.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11000>]